

આદર્શાદી ગાયનમંજી.

મનિલાલ મારગદર્શક

૫૬૬

૯૪૫૫૯

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

‘ ગૂજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ ’

અનુક્રમાંક ૧૪૩૭૮ નર્ગલિક

પુસ્તકનું નામ ડા|દશમી ગાયત્રીમાળા

વિભાગ ૭ - : ૨૦૧૨

Original Collection
બોલતી ફોનોગ્રાફ

૬૩
બાદશાહી ગાયનમાળા

ભાગ ૧ થી ૧૨

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર:—

શુકરશેલર મણીલાલ ભાઈશંકર વ્યાસ.

૬૦ સ્ટેશન રોડ,

વીનસ સીનેમા પાર્ક—સુરત.

IV
1928
આવૃત્તિ ૧ લી.

સને ૧૯૨૮.

પ્રત ૩૦૦૦.

સુરત—અમરાવતી ભાગના પર આવેલા શ્રી “મોદેશ્વર”
પ્રિ. પ્રેસમાં મણીલાલ ભગવાનદાસે છાપી.

કીંમત ૬ આના.

નર્મદીપીરાઈરસગઠ

સુરત તથા બહારગામોમાં ઘરેઘર પ્રખ્યાત થયેલી

ચતુર સુંદર ગરબાવળી.

સુધારા વધારા સાથે આવૃત્તિ ત્રીજી.

આ ગરબાવળીમાં નીચે મુજબ ગરબાઓનો સંગ્રહ કરવામાં આવ્યો છે. શેઠ સગાળશા, મીરાંબાઈ, નળરાજ, સતી સાવિત્રી, જસમાઓડણ, તીલક મહારાજ, ગહાકાળી, હનુમાન બજરંગ, રાધા કૃષ્ણની દાણ લીલા, મેંદી, રણછોડણ, શંકર પાર્વતીના તપ, મુલદ્રાનું મોસાળું, તુળશી વીવાહ, રાધા, કુંવરી ગીત, પંદર તીથીના, સીતાજી વગેરેના ગરબાઓ.

આ ગરબાવળી દરેક ગૃહસ્થાની લાયગેરીમાં રાખવા લાયક છે. કર્મિત દશ આના.

મળવાનું ઠેકાણું:—

બુકસેલર મણીલાલ ભાઈશંકર વ્યાસ.

ઠો. વીનસ સીનેમા પાસે—સુરત.

બોલતી ફોનોગ્રાફ

.....ઉર્ફે.....

બાદશાહી ગાયનમાળા.

સંસાર સાગર—

હું તો નાબુક તખીયત વાળી, મારી તખીયતને સાચવજો,
મારા મિજબને સંભાળી, મારી તખીયતને સાચવજો.
મમ્માની માનીતી હું છું, પપ્પાને બહુ પ્યારી,
વાત કરે કોઈ અસ્સે થઈ તો ઘડકે છાતી મારી.
હઠી સવારે આઠ વાગતાં, તરતજ આ પીનારી,
લેટ થાય જો મીનીટ એક તો તખીયત જાશે મારી.

સંસાર સાગર—

ઘરને સંભાળી રાખતાં, વાડી જતી રહી;
લટકાળીને લોભાવતાં, લાડી જતી રહી.
સીધી સડક જતો હતો, ત્યાં થાંભલો નડ્યો,
મોટર અમારા પ્રેમની, આડી જતી રહી.
જાવું હતું દાદર ઉપર પણ ભાન ન રહ્યું,
એ મોહમાં માહીમની ખાડી જતી રહી.

સંસાર સાગર—

જવાની રાતે રીસાઈ બેઠા, મનાવા ગઈ તો કહે કે ઉંદું;
 પૂછ્યું મેં છે કાંઈ ગુન્હો અમારો, કહોને કંઈ તો કહે કે ઉંદું.
 ગુલાબ ડોલર ગુંથીને લાવી, પૂછ્યું કે બેમાં ગમે શું તમને ?
 નયન નચાવી જરાક હાંસી કરી મેં, ત્યાં તો કહે કે ઉંદું.
 હું ચે તોફાની ને એ હઠીલા, નમ્યું ન બેમાં એકેય આપે;
 હૃદય કહે કે કલહ તજી દે, હઠીલી જીભે કહ્યું કે ઉંદું.
 મને રડાવી રડ્યા હતા એ, હસ્યા હસાવ્યા વિના સિધાવ્યા;
 પછી મેં કાગળ લખ્યો ક્ષમાનો, જવાબમાં એ લખે છે ઉંદું.

સંસાર સાગર—

નાનસેન્સ, એક ડગલું કેમ ભરાય ?

આ ટેન્ડર પગ લચકાય,

સુવા શૌકરને શું થાય ?

સ્કુલટાઈમ તો થયો છે આવર,

મોટર નવ દેખાય.

પ્રેક્ટીસ વીણ કેમ ચલાય ? નહીં એડીકેટ સચવાય;

અમ્મીલા તો લાવી નથી, આ તડકો કેમ રહેવાય ?

સ્પેક્ટીકલ્સ ભૂલી આવી ઘેર છું, રસ્તો નવ દેખાય;

હજી સુધી રામો નથી આવ્યો, પુસ્તક કેમ ઉચકાય ?

હવેથી લાણવા નહીં અવાય.

સંસાર સાગર—

અમારો બંગલો સાગરને કાંઠે, એકલકાં કેમ કરી રહીએ ?
સીમલા ને કેશ્મીર છેટાં રહ્યાં,

કહો હવા ખાવાને ક્યાં જઈએ ?
માથેરાન દેવલાલી જોવાં ગમે નહીં,
ચાર પાંચ સીઝન રહીને થાકી ગઈ;

મોટરમાં બેસવા ગમતાં નથી હવે, ક્યારે એરોપ્લેન લઈએ ?
એવાણુ અમારી સાથે આવે તો, લંડન અમેરીકા જઈએ !

સંસાર સાગર—

છે કર્મકથા મમ ન્યારી રે, હું તો ના પરણી ન કુંવારી.
છું કુલીન કુટુંબની નારી રે, ભર દુનિયામાં દુઃખીયારી.
રસિક પંખિણી રાજહંસી, સંસાર સરોવર રમતી;
હંસ બની કોઈ કાગ આવ્યો, મને છેતરી મૂકી ભમતી.
પરણીને જ્યાં બની પનોતી, યુવતિ બની મટી બાળા;
સૌભાગ્ય ગયાં, વિધિ વૈરી થયા, મારે કરમે આવ્યાં કાળાં.
તન સળગ્યાં, પણ મન નહીં સળગ્યાં, લાલચ ગઈ લલચાવી;
કોઈ વિલાસીએ સપડાવી, મને વનવગડામાં રખડાવી.
ખ્યાલી સુધાની બતાવી ગયો, નર નટખટ વિષ પીવરાવી;
વેશ્યાને ઘર વાસ વસાવા, નિર્લજ્જ જાળ પિછાવી.
હસવા ગઈ દુનિયાને, હાથે કરી મેં હાંસી કરાવી;
કોને કહું ? ક્યાં જઈ ? મને ગયું છેકજ ભાન ભૂલાવી.

સિરાબુદૌલા—

પૂછો કોઈ પરવાનાને !

શમા પર બળી મરવાને, અધીરા થતા એ શાને ?

ન બાણે કોઈ એમાં મળા શું દીવાનાને.

દીપકમાં અળકી રહ્યો, અજળ પ્રેમનો રંગ,

સુંદરતાના શોખમાં સળગી મરે પતંગ.

સિરાબુદૌલા—

એ ગઈ છતાં એની છબી આવે નજરમાં,

આંખો ગજબ બહુ ભરી ખુંચી જીગરમાં.

દેખાવમાં લોળા છતાં બહુ ભરી એ,

રાખે હબરો તીર કાતિલ વાંકી ભમરમાં.

ગાલો મહીં લાખો ગુલોની લાલી છપાવી,

ઉભી'તી નબકત ભરી એ રશકેકમર ત્યાં.

પરવા ન તાજે તખ્તની એ નાજે અદાપર,

વણમૂલ વેચાયા અમે માશુકના કરમાં.

સિરાબુદૌલા—

મધરાતડી વીતી ગઈ પણ આંખડી હજી ના મળી,

નૂરેનજર થઈ આકળી દીલબર વિના બેબાકળી.

રશકે કમરની રોશનીથી રોશની આંખી થઈ;

એ રોશનીને શું કંઈ દીલ રોશની ના અળહળી.

ક્યાં સુધી કરવી સખર દીલદારને કૈં ના કહર,

એ સખરમાં ને સખરમાં દીલદાર થઈ ગઈ દુબળી.

સિરાબુદ્દૌલા—

જેવી કરે જે કરણી તેવી તરત ફળે છે,
બદલો ખુરા લલાનો અહીંનો અહીં મળે છે.
ઉંચે ચડે છે ત્યારે સહુને જે તુચ્છ ગણતા,
પટકાય જ્યારે નીચે ત્યારે સમજ પડે છે.
હસતાઓને રડાવે રોતા ઉપર હસે જે,
રોનાર તેને કોઈ આખર નહીં રહે છે,
આખ્યા વિના ન મળશે વાગ્જી વિના ન ફળશે,
ઈન્સાફ એજ કુદરત અહીંનો અહીં કરે છે.

રા' કવાટ—

જીઓ સ્વામી રામનાં કર્મો કેવાં ફુનીઆમાં ઠર્યા છે.
ધરો ધર્મ હૈયે તમે પ્રભુ રામનો,
સાર સંસારનો વડીલની સેવામાં છે.
સમજે સપુત એ સાચો બીજો રામ છે.
શ્રવણની ભકિત કેવી હતી ભીષ્મની પણ તેવી.
કઈ અમર પુત્રો પીતૃ ભકિતથી ઠર્યા છે.

રા' કવાટ—

દુઃખી કે દરદીઓ કોઈ, ભૂલેલા માર્ગવાળાને,
વીસામો આપવા ધરની, ઉઘાડી રાખજો બારી.
ગરીબની દાદ સાંભળવા, અવરના દુઃખને દળવા,
તમારા કર્ણ નેત્રોની, ઉઘાડી રાખજો બારી.

અતી ઉજસ કરનારા, તીમીરનો નાશ કરનારા,
કિરણને આવવા સારૂ, ઉઘાડી રાખજો ખારી.
થયેલા હુટ કર્મોનાં, છૂટા જંજીરથી થાવા,
જરા સત્કર્મની નહાની, ઉઘાડી રાખજો ખારી.

શાલિવાહન—

અમર કામ જે કરે જગતમાં તે નર અમર ગણાય,
જગ કંઠ્યાણે જીવન વીતાવે યુગ યુગ એ પૂજાય;
મનુષ્યમાં તે જન દેવ મનાય.
આત્મ ત્યાગના ઉજવળ વૃતના ઘર ઘર ગીત ગવાય.
જેમ પુષ્પ ખરી કરમાય,
પણ વાસ વિમળ રહી જાય.

કીર્તિવાસના કીર્તિવંતની અખિલ જગે ફેલાય.

શાલિવાહન—

હાયરે સુવા મધુકરની ખીક છે અપારરે,
કુલડાં થોડાં ચુટયાં મેં સોહામણાં.
ગુણીયલ ગુલાળ તોય કાંટા ભરેલો,
મોગરો તો માનમાં મરે છે;
ચંપાની વાસતો સહેજે સહેવાયના,
કેવડામાં કાંટાનો મારરે—કૂલડાં.
કાંટા વિનાનો સુવાસથી ભરેલો,
હૈયે તે હીમશેા લાગે;
દીલને ડાલાવે એવો ડાલરીયો,
હુંતો ગુંથીશ એનો હારરે—કૂલડાં.

શાલિવાહન—

સુખની ગણાય છાય, કમનીય નંની કાયા;
આરામ ત્યાં છુપાયા, રમણી મહાન માયા.
મદમસ્ત હસ્તીઓનાં, કુંભસ્થળે
કે લાખ ખડગથી જે, ચેકાય ના લગારે,
તે દહેજમાંજ સ્ત્રીના, કરપાસમાં કસાયા—રમણી.
બલકાવળીની લટમાં, કે રકત અધર પટમાં,
દ્રગ બાણની ઝપટમાં, કે ઉભાય ઉરજ ઘટમાં;
લખટાય નહીં એવા, નર કોઈ નથી સૂળયા—રમણી.
જે સ્વર્ગ હોય શ્યામા, સંસાર સ્વર્ગ સમજે;
જે નર્ક હોઈ નારી, તો જગત નર્ક સમજે,
પણુ સર્વ શુંદરીનાં, સુખ દુઃખ ત્યાં છુપાયાં—રમણી.

શાલિવાહન—

માયું તમારી માયા, કાયા હશે ત્યાં છાયા,
સ્વામીનું તમારે ચરણે, વૈભવ બધા શમાયા,
જગની તમે વિભૂતિ, વિભૂતિ હું તમારી સ્વામી,
મારા અને તમારા, યોગો અમર લખાયા.
વૈભવ બીજાને આપે, કષ્ટો બીજાનાં કાપે,
પરમાર્થે પ્રાણુ ત્યાગે, ત્યાગી ખરા ગણાયા.
હીન રાત જેણે લગી, સેવા જગતની સાધી,
પ્રભુતા ભર્યા એ શ્રવે, જગમાં પ્રભુ મનાયા—માયું.

શાલિવાહન—

લક્ષ્મી વિણ લક્ષણવાંતાની, કીંમત નહીં અંકાવાની
 લાગ્યવિનાની લક્ષ્મી ઘરમાં, આવી તે વહી જાવાની.
 લક્ષ્મી તું છે મૂળ દુઃખનું, જ્યાં ત્યાં કલેશ જગાવાની,
 અંચળ થઈ ઘરઘર ફરતી તું. સારાં કર્મ તબલાવાની.
 એકનું લઈ બીજાને આપે, તું પણ છે મોટી ક્યાંની,
 હીકમત છે બસ એકજ તારી, હસ્તાનેજ રડાવાની.

પૃથ્વીરાજ—

સંપ વિનાની સુખ સંપત્તિનાં બ્વર્થ અરે અભિમાન;
 કુસંપે જોયું હીન્દુસ્તાન
 નથી દૂર, છે દ્રષ્ટિ આગળ કુસંપનાં પરિણામ—કુસંપે.
 અદેખાઈની આગ વિષે અજ્ઞાની;
 પડયો વીર જયચંદ બની અભિમાની;
 પાણીપતમાં પડ્યા પ્રતાપી પૃથુરાજ ચૌહાણ—કુસંપે.
 ગયો ત્યારથી લાગ્ય રવી સંતાઈ,
 પરવશતાની ઘનઘોર નિશા પથરાઈ;
 પડી ભારતી ભર નિદ્રામાં ધરી ઉદયનું ધ્યાન—કુસંપે.

પૃથ્વીરાજ—

હો રામજી દેરાં ચારીને પેટ ભરીયે
 પરણ્યામાં તો પીડા મોટી જોતરાં તાણી મરીયે
 એથી લાડું તો વાંઠાપણું કે નફકરા થઈને ફરીયે—

ઢ્યારેક જીવ જો આજે ચડે તો મન મનાવા ફરીયે
મીઠડા બોલી કાચલ સાથે કાંકરી આગા ફરીયે—
વાંડ વાઢીને વાંડળી કીધી લલકારી શું કરીયે
ગોખી વિનાના કાન અમે તો એકલા મુંઝાઈ મરીયે—

પૃથ્વીરાજ—

નથી ગમતી નગરાળી નાર, એતો જાંતે કરે ખુવાર.
નગરાથી એ નાચ નચાવે, એ નારી શું કરીયે !
મોહ લગાડે મનડાંને તો મોત વિના પણ મરીયે;
લોકો કહે મૂરખ સરદાર—
હું જોઈને હસતી આવે એને ઝપાટે ન ચડીયે.
આડું જોઈને આંખ મારે તો ઢગલો થઈને પડીયે;
એથી દૂર રહ્યામાં માર—

પૃથ્વીરાજ—

હાથરે ખીટયે ઊગાં મેલી ને મને છેતરી,
મોહમાં ભુલી હું લાનરે-કેવડાનાં ઊગા મેલીને મને છેતરી
જાતી ફુલ વીણવા ત્યાં વેણી શુંથી લાવતો,
કાલો થઈ થઈને બાઈ અમને બનાવતો,
મીઠી મીઠી વાતડી કરી કરી,
પાણીડાં હું જાણે તો પાછળ એ આવતો,
કાંકરી મારીને પોતે હસીને હસાવતો,
થાકી હું ઘડુલીયો ભરી ભરી.

માલવપતિ—

હૃદયના શુદ્ધ પ્રેમીને નીગમનાં જ્ઞાન ઓછાં છે;
 ન પરવા માનની તોયે બધાં સન્માન ઓછાં છે,
 તરી બાવું બહુ સ્હેલું છે મુશ્કિલ દુખવું જેમાં,
 એ નિર્મળ રસ સરિતાથી ગંગાસ્થાન ઓછાં છે
 પ્રણય કલહે વહે આંસુ યુમે ચાંપી હૃદય સ્વામીન
 અરે એ એક પળ માટે જીવનનાં દાન ઓછાં છે

માલવપતિ—

હાલને મીઠી માળવે જઈએ માળવે ઝાઝાં માન;
 તારી પ્રીતડી જોડાણી મારા જીવથી—
 કંટક તારા પ્રેમનો ડાંટે વાગ્યો મને આરપાર;
 જણજણાવે તું જીવ મારો કરી ઝાંઝરનો જણકાર;—
 બોલો મારા રાજવી રાણીને શું અપાવશે ?
 મોતીડે મઢાવશે કે હીરલે જડાવશે ?
 હા માગીએ મહારાણી જોઈએ તે આપીશ આણી;
 કડલાં કાંબી કંદોરા કસળી છાયલ છેલાણી
 એમાં શું એથી પણ ઝાઝું માગ મોહના રાણી
 એ છેલ છબીલી નાર હું વારી હૈયા હાર

માલવપતિ—

એક સરખા દિવસ સુખના કોઈના બતા નથી;
 એથીજ શાણા સાદ્યબીથી લેશ કુલાતા નથી;—

લાગ્ય રૂઠે કે રીઝે એની તમા તેને નથી;
એજ શુરા જે મુસીબત જોઇ મુંઝાતા નથી;—
ખીલેતે કરમાય છે સરજાયતે લોપાયા છે;
જે ચડે તેતે પડે એ નીચમ પલટાયા નથી;—

૨૧' નવઘણુ—

જન શું ગુમાન રાખે જાંદગી નથી સદાની
દીનચાર ખીલી ચંદા પલમાં દુખી જવાની
રાવણુ સરીખો બળીયો યુદ્ધે ચડીને હાર્યો
સીતાપતિ શ્રીરામે અભિમાન ઉતારી માર્યો—જન.
ન્યારે ઈંદ્રપદ લેવા બળિને મતિ ન્યાં વ્યાપી
વામન સ્વરૂપે ત્યારે ક્ષણમાં ભૂમિને માખી—જન.

છત્ર વિજય—

હવે હાલો હલામણુ રાજમાંરે કરેા કેદની મજ.
હાય લોમાંથી લાલા નીકળ્યાંરે લોગ લાગ્યા લગા.
જોયું કેવાં લડાવ્યાં લાકડાંરે મજ ચાખો ગગા.
{ રાજ રાખો કંઈ રીત—નહોય પરાણે પ્રીત }
{ બધું ઠીક છે ઠીક (૨) }
રાજને રીઝાવશે તો સર્વ સુખે માણુશે,
પ્રેમી પંખીડાને પ્રીતેથી પાળજો.
તેજ બનીને ઝંડાને ઝુલાવજો—હાલો.

વીર તાનાજી—

મહારી ખીલતી કુલવાડીના ઝૂલતા ગુલામ
 રૂડા રસથી છલકાય, રસથી છલકાય;
 રસભોગીની આશ વીણુ થઇને નીરાશ,
 રડયા કરમાઈ જાય કરમાઈ જાય. —મારી૦

મીઠી, મીઠી, મુગંધને ફેલાવતા,
 બેઠક બેઠક ફીલને બેઠકાવતા એ
 મંદ સમીરણા સ્પર્શ તણે લેવાને દહાવેા;
 મુવા લચકાઈ જાય, લચકાઈ જાય. —મારી૦

એમાં શું ?—

નયના કસુંબી કર આર્યે,
 શ્યામ બોલો, કીસ ખીધ રચના બિતાઈ,
 કૌનો સોતનને કીની ઢીટાઈ—નયના.

બાલ બિખરે હય, બાલ નિલકના, નયનોમેં નિંદ ભરી
 તુલસીકી માલા તુટ ગઈ હય, અબ કૌનો અતુરાઈ;
 બયરનસે મેરી નેડા લગાઈ,
 પ્રીત મોરી છાંડદી;

કુબજા કે તો ખચન દીયો થો
 અબ કૌનસે મન (૩) લલચાઈ.....નયના..

એમાં શું ?—

કોયલીયાં કુક સુનાવે,

ખીલી વસંત બહાર.....કોયલીયાં.

કોન સખી મોઢે બસંત સુનાવે, મેઝે તલમું બારબાર
પાખી પપૈયા પિયુ પિયુ બોલે, પિયા પરદેશી ચાર;—કોય.
છયા પિયા ખીન જલે દીન રચના, જોબનવા દીન ચાર,
મયેં નવ જોબના જોગન બનુંગી,
પિયા મીલન હુસ્વાર—કોયલીયાં.

આર્ય રમણી—

બઉ બઉ ડહારે આઇવું અમારેટારી પીવાની ટાનુંરે લોલ
વાયું બુવાનીનું વાનુંરે લોલ —ટારી પીવાનું૦

યુ બોય

એન્જોય, આ ટારી પીવાનું ટાનુંરે લોલ—બઉ૦

મને મનરામાં લાગેય મલનુંરે લોલ —ટારી૦

ખાટી મીઠી ટારી ને ખાટી મીઠી હેર,

ખાટી મીઠી વાટો કરતાં,

ચીટરૂં માંરૂં ચોરાનુંરે લોલ —ટારી પીવાનું૦

માઇ ડીઅર

લુક ડીઅર

ખીજીં હું કંઈ નહીં બનુંરે લોલ

પન કાલજીં માંરૂં કોરાનુંરે લોલ—ટારી પીવાનું૦

આર્ય રમણી—

બેગમરી ટું મારી, બહાલી કાલજરાની કોર,
 મારા જુના પુરાના મોરબેગમરી
 છામલીઓ ટું મારો,
 હું ગોપી ટું માખન ચોર
 ખરેખર હહારો આપનો ચોરબેગમરી
 લગનના લહાવા લઈહું લેટીને ખેંચના ખેંચ,
 છુપમાં રઈહું કીકલી,
 બહુ ઠા ના નખરાખોર,
 મારા જરીપુરાના મોરબેગમરી.

આર્ય રમણી—

જીવણ નેંરે જાવા દઉં આજ
 વનમાં રાતલડી રાખું,
 આવડી ભાઈબંધની શી હેર,
 ઉતારા કરોને આપણે ઘેર,
 ઉતારા નેં કરીએ ગોરી,
 રે સાથે ભાઈબંધની ટોળી —જીવણ નેં રે !
 આવડી ભાઈબંધની શી હેર,
 વાસો કરોને આપણે ઘેર,
 વાસો નેં કરીએ ગોરી,
 રે સાથે ભાઈબંધની ટોળી —જીવણ નેં રે !

આર્ય રમણી—

હુઃખના હહાડા દોખીને, દઇએ ન દૈવને દોષ,
કર્તા તું તુજ કર્મનો, જીવ તજ દે શોચ
સંચિત તરએ ફલ જે આવે,
મનમૂરખ મનમુખા તજ દઇ લોગવી લેને ભાવે,
મુના સંસારને સમજ સોનાનો કર્મને કોણ નભાવે,
વિપદ વાદળ ઘેર ઘેરાયાં અમૃત કાં વરસાવે,
નયન તું અમૃત કાં વરસાવે !

વિક્રમ શનિ—

જેને નયન બાણ વાગ્યાં હોય
તેજ બાણે.

નયન બાણ—

જે રમીલા ન હોય તે શું
બાણે મળ ?

શું બાણે મળ ?—જેને.
સાખી.

નારી તણાં નમણાં કટાક્ષે
જે હૃદય વિંધાય નહીં
તે પુરૂષ પથર હશે ?
જેને પ્રીતી સમજાય નહીં

એક મીડી એ સેર
 વિધાતાને ગમી.
 સ્નેહ આંગાની શાળ
 પાછી રહી છે નમી.

—રૂત.

વિક્રમ શનિ—

હાલ હાલ મારે લાગણીયેઃ
 નેણારા લોભી રાજ મેજે હાલોની.
 હાલ હાલ મારા મનરા મોજ
 કાંઈ ચાજે લાગો રાજ— મેજે૦
 મેજેરી ઉમાઈ છેલ હું તો,
 પગે પાળી ચાલું રે,
 નહીં તો મારે છેલ લમરરે
 કાંધે ચરતી રાજ— મેજે૦
 સાવણરા સરણાટા લમરજી,
 ભાદરવેરી ઝડીયાં હો,
 પ્રીતડી તુટેલા છેલ મારો
 માથો પડીગો રાજ— મેજે૦
 હાલ હાલ મારા મનરા મોજ,
 કાંઈ થારી મરજી રાજ— મેજે૦

વિકુરા શનિ—

પરણીને કરશું પ્રેમની મીઠી મીરી વાતો
કંઈ પહેલે પહોરે પ્રીતીની બહારી બહારી વાતો
ધીમી ધીમી આવે મારો, બહાલમજ પધારે વાંસે
છાતીમાં કંઈ કંઈ થાય છે, અરે હારે મારી છાતીમાં.
મીઠી મીટી વાતો બહારો, કહે કંઈ કાનમાંહી,
અંતરમાં હારે મારા અંતરમાં, હારે મારા,
છાતો રતીપતી પેચી જાય છે—પરણીને.

કૌન સરસ—

સ્વપ્નેકા રાજ હયે, યહ દુનિયામે રાજ નહી
આંખ ખુલતે હી રહ્યા, ઇસ્સે સરોકાર નહિ....ઈસ્સે
બંદે હિસ ભુલમે તું, કરતા હય મેરા તેરા
ડેરા ઉઠંતરિ તેરા, કોઈ મદદગાર નહિ....કોઈ
તેરા તનજીતો નહિ, અંતમે હોગા તેરા
માયા બીબ્દર હયે ચે, સન્ધ્યા કોઈ ચાર નહિ....સન્ધ્યા
ખાત બરઆંધી થું હી, સોચતા નાદાન રહ્યા
એક પલકે વી લીયે, હોતા હોશીયાર નહિ....હોતા

કૌન સરસ—

આફત આવી હયે મદોંકે ઉપર નામદોંકો આફત કયા હયે
ગહનભી હોતા હય આઢકે ઉપર છોટે સિતારોકો ગહનસે કયા હયે
તંગીકા ઘેરા સળીકે ઉપર મુજબ મુજબ તંગી કયા હયે

કૌન સરસ—

મારે બરાબરીરા દોસતિયા નજારો મેલો રે
છયલ નજારો મેલો રે
મયે દોલો થને કદ કહયો કે થે જાજો પરદેશજી
પરદેસારી કાંમણીં થાને રાખેલાં બિરમાયજી—નજારો.
દોહા.

સાજન ડોર સનેહકી, મન દીજો છીટકાય
ટુટયાં ફિર સદસી નહી, બીચ ગાંઠ રહેજાય
કુવામેં કઠોલડી કહી કુખે ને તિરજાયજી
સાસુ થારો દીકરા મને માણે ન નટખાયજી—નજારો.

કૌન સરસ—

જગાકે હારી હો બાદિલો જગેકના હાં હાં બાદિલો
જગેકના
દોખુનારિ ચોકરી ઉરપે કાતે શુતરે કતેકના—જગાં
પિયુ કારન પીલી ભઘરે લોગ કહે ભરો રોગરે બચેકના
—જગાં

દોહા.

સાજન સાજન મયેં કરેં સાજન જીવ જડી
સાજન લીખવું ચુડલે બાંચું ઘડી ઘડી
સાજન થારે દેસમે નીપજે તીન રતન
એક દોલો હુજી મારવન તીજે કસુંબો રંગ

કૌન સરસ—

માથુક મીલી હયે ખીના તો આશક કુટા ઢાલ
ઉંટ ઓર ખિલ્લીકી જોડી ચૈ જોડી હયે અનમોલ
જયસે ખુઠી ઢઢાકે પયરોંમેં હો રમજોલ
ખિધના જાને ચે શાદી યા ખરબાદીકી પોલ
એક સાથ કુવેમે જાયેગી ચૈ રસ્ત્રીયે ડોલ
દુનિયાં હસેંગી સારી ચે રોયેંગે દિલખોલ
મંગલ મંડપકે બદલે હોગા મસાન બેમોલ
રથકે બદલેમેં અરથી ગાના હરિખોલ હરિખોલ હરિખોલ

તુર્કી છૂર—

દુન્યામેં જબ ધનપાના—કલકે લીયે બચાના
દોલત ભી હયે એક ખેતી—જો બોયે ઉસે ફલ દેતી
રખ ધન જોહો ફલ ખાના
ખુરે દિનમેં ન ભાઈ ઓર ન જાયા કામ આતા હયે
ફક્ત અપના કમાયા ઓર બચાયા કામ આતા હયે
સખહિં હસતે હુએ મિલતે હયે જબતક ચાર પછસે હયે
ન પુછેગા કોઈલિ મુફલીસીમેં આપ કયસે હયે
મતલબકા ચાર જમાના કલકે લીયે બચાના
નહી રહતી હયે મછલી ભી નહી જબ સુક જાતી હયે
જો દોલત હયે તબ તુમ દુલાહો ઓર દુન્યા ખરાતી હયે

જો કલસે બેગબર હોકર નહીં હયે આજ આપેમેં
 વોહ દર દર લીજ માંગેગા ગરીબી ચોર બુઢાંગેમેં
 મત દઉલત મુફત ગવાના કલકે લીયે બચાના

મનહર બંસી—

બંસીવાલે મોહના દર્શન દિખાના તો સહી,
 દીલ તરસ્તા હે ઝરા બંસી સુનાના તો સહી.
 લખપે બંસીકી લટકહો યસુનાકે તટપે પડે હો,
 ચૈત્રી ઝાકી શ્યામ પ્રીર મુજકો દીખાના તો સહી.
 રાસ ભૂમીકી જગે હે મુકટ સરપે લી રખા હો,
 રસ ભરી બંસીકી તાને પ્રીર બગ્ગના તો સહી.
 આચો જલ્દી શ્યામ સુંદર દેર કયું કરતે હો તુમ,
 કુંજમે આકે ઝરા ગીતા સુનાના તો સહી.
 આરજુ હરદમ હમેશાં યેહ કિશોરી લાલકી,
 અપને કૂચે કાપતા ગીરધર બનાચો તો સહી.

મનહર બંસી—

પડી હો નૈયા જો મજધાર,
 લગાચો સતસંગસે પાર;
 નસ નસ કો તું તાર બનાલે,
 તનકી બનાલે સિતાર;
 રોમ રોમ સતકા ગુણ ગાવો,
 સતકા કરો ઉચ્ચાર;
 યેહી હુબોકો તારણહાર—પડી.

સતપ્રી બાંધી લક્ષ્મી,
સત દ્વારે રહે બચ;
પ્રાણ તજે પર સતમત છેરો,
સત છેરે પત બચ,
સતકો સતહે તારણહાર—પડી.

મનહર બંસી—

બસમે હોતે આઝે ભગવાન ભક્તકે,
ઐસા ભક્તને ડાલા ફન્દા નાઈ રૂપમેં બનગે નન્દા;
પ્રેમસે ચર્ણુ દબાએ—ભગવાન.
ગજ પર કીની કૃપા ભારી નરસી ભક્તકી હુંડી તારી,
શામલશા બન આય—ભગવાન.
ચાલવ માર દિયે ચંડ ક્ષણમે શુરવીર ભારી થે જીતમે,
સબકે શીશ કટાએ—ભગવાન.
કેશ પકડ કર કંઠ પછાડા સાધુ રૂપમેં રાવણુ મારા,
રાજ બિલીષણુ પાએ—ભગવાન.
ઢોરવોંકે દક્તર ઉઠવાયે રથ ચડ રણુ ભુમીમેં આએ,
અર્જુન માન બઢાએ—ભગવાન.
દ્રૌપદી જળ દુષ્ટોને ઘેરી રાખી લાજ કીની નહિ દેરી,
સભામેં ચીર બઢાએ—ભગવાન.
ધ્રુવ પર તુને કૃપા કીની ભાગીરથકો ગંગા દીની,
પિતૃ ગતી કરાએ—ભગવાન.

મનહર ખંસી—

સોયા હે કયું મુસાફીર જરા દેખ આંખ લારકે,
 ઇતના નહિં હે માલુમ દિન હે ચલા ચલીકે,
 હસ કમલ ફૂલ પર તું બન ખમર ગૂંજતા હે,
 મીચ જાયગા યે ગુંચ્યા છુપતે હિ ઉમ્મ રવીકે.
 માતા પીતા બ બ્રાતા સૂત મીત્ર ઔર નારી,
 ફાની જહાં મે સારે મહેમાન હો ધરીકે.
 દારા રહા ન કારં હોઠર ગયા સીકંદર,
 સખ કૂચ કર ગેહોં ડકે બન્ન બન્નકે.
 અર્જુન કહાં કરણ હેં ઔર ભીમસે ગદાધર,
 ગુલશનકે ફૂલ સારે હુએ ભેટ સખ ખીલકે.
 કર દૂર દિલસેં દુનિયા તૃણકો જમ કરકે,
 અગડોંકો તજ ડિયોરી ચલ તું ભી દર હરીકે.

મનહર ખંસી—

ગયે મથુરાકો તજ મોહન કહાં ઘરખાર કર ખેઠે,
 કહેં દુઃખ દર્દ હમ કિસરો કહાં મનમાર કર ખેઠે;
 સતાયા કંસકે જુદ્દમોને સખકો માર દાલા હે,
 સુનાઈ હમ કરેં કીસસે કહાં મનમાર કર ખેઠે.
 તડપતી ગોપીયાં સારી ખીલકતી ગાવેં હેં ભારી,
 ઉન્હેં અખ છોડ કર મોહન કહાં દરખાર કર ખેઠે.

હુઆ બીરાન બ્રીદ્રાબન જહાં તુમ રાચ કરતે થે,
હમારા પ્રેમ તજકર અબ કહાં સરકાર બન બૈઠે.
પડી સૂની યહાં પરદાં વોહ સારી કુજકી ગલીયાં,
કન્હૈયા તુમ કહાં અબજત નયા બાગ્ગર કર બૈઠે;
કબી રહેતે હો કુબજાંકેકબી રાધાસેં રમતે હો,
સુરા કર ચિત્ત હમ સગકા અબ આંખે ચાર કર બૈઠે.
પરત્તા મીલતા હે અબ તેરા કહીં કાઈ ગામ ગોકલમેં,
જબીસે હમબી એ નટવર યહી ઇકરાર કર બૈઠે;
કિશોરીલાલ હુખ સારે કહેં ગીરધરસે બન કરકે,
સકરકા બાંધ કર બીસતર તબી તૈયાર કર બૈઠે.

મનહર બંસી—

યે ચક્ર દુનિયાકા ચલ રહા હે ઘડીમેં કુછ હે ઘડીમેં કુછ હે,
યે દૌર દુનિયાકા હે દુરંગા ઘડીમેં કુછ હે ઘડીમેં કુછ હે.
કબી જહાંમે બહાર આતી કબી યેહ સુરત ખીજાં દીખાતી,
ઇસી તરેસે મનુખ્ય જીવન ઘડીમેં કુછ હે ઘડીમેં કુછ હે.
તમામ દુનીયાકા ભર બબના કહાયા કાંઈને મેં ખુદા હું,
રહા જહાં પર ન વોભિ કાંઈ ઘડીમેં કુછ હે ઘડીમેં કુછ હે.
રહા ન દારા ન વો સીકંદર ન મહેલ ખુશરોકા હે નિશાં અબ,
ગયા જહાંસે બી શાહ અકબર ઘડીમેં કુછ હે ઘડીમેં કુછ હે.
કહાં હે અર્જુનસે ધનુષધારી કહાં વોહ દાતા કરણસે દાની,
હુવે જહાંસે વો સબ રવાના ઘડીમેં કુછ હે ઘડીમેં કુછ હે.

ન ખીર સવળ ન કંસ હેવા ન ભીમ જંસે ગદા કે ધારી,
ઉજડ ગયા હે વા આરા શુલશન ઘડીમેં કુછ હે ઘડીમેં કુછ હે.
કિશોરી લીલા પ્રભુકી ન્યારી ન અંત ઉસકા શ્રીસ્ત્રીને પાયા,
અજળ નીરાત્રા યે હે જમાના ઘડીમેં કુછ હે ઘડીમેં કુછ હે.

મનહર ખંસી—

ખિહારી ખંસી ખળને વાલે ખિહાર ભારતમેં કરને આખ.
પડા હે સૂના વોહ બન મધુંબન તુ ફિરસે કરદે ખહાર આખ.
યે દેશ તેરા ખીગડ રહાહે યે અમન તેરા ઉજડ રહા હે
જે કૂલ ખીખરે પટે હુવે હેં તુ કરદેયક બં અંખાર આખ.
હરેક દિલમેં હરેક ઘરમેં યેહ કૂટકાયન જો ધુસરદિ હે
ઉઠકે અપના વોહ પ્રીર સુદર્શન મીટાદે ઇસકા નિશાન આખ.
હે જંગ ભારતકા વોહિ ઘરઘર બને હે અર્જુનસે લાખોડાયર
સુના દે ગીતાકા ઇનકો લેકચર આ મુરલીવાલે મુસાર આખ
મીટાદે આલસકો ભરદો શક્તિ કરેં જો નિશદીનયે દેશ ભક્તિ
જો નીંદ ગફલતમેં સો રહેં હેં કિશોરી ઉનકો યેહ જગાદે આખ.

મનહર ખંસી—

જર સીકંદરને જમાડર કૈલ દીવા મેં હું ખુદા,
વખત પડને પર ખુદાસે સળ લગે હો ને ખુદા.
સળ મુલક યુનાનકે હિખમત ગરોસે યું કહા,
એ તખીબો ઇસ વખત હો મોતકી કોઈ દવા.
અપની રૈયત આર ખજુરા બેગમોસે ફિર કહા

હું કોઈ મુજકો બચાને કે લીધે અહિલે બકા.
 હર હૌલતકે લગા કર હાથમે લે કર કહા,
 તું ભી મુજકો છોડતી હે અબતો મેં તનહા ચલા.
 મરતે મરતે યું લગે કહેને જનાજે કો મેરે,
 નાથ ખાલી હોં કદનસેં બહાર હો મેરી રજા.
 આર તબીબાકે જનાજા ચેહ મેરા કાંધે હે પેહો,
 ગંજભી હોં ગેગમે ભી સાથ હો સારી સીયા
 આર સીકંદરકા જનાજા કૂચે કૂચે મે શીરે,
 નાંકે અબકા ચેહ પ્રદિમાદી આખરીપકા ચે મજા,
 કરને વાલોન મુતાબિઃ હુકમેકે સબ કુછ કીયા.
 કબરસે ભી હાથ ખાલી છોડના ચેહ થા કહા,
 હસકા લખતે હગર આ હસકા હગર કદને લગા,
 પૂંછતી હે હર બગરસે હે સીકંદર કૌન બહ.
 કબર પર અપને પીસરકી ચેહ સુખન કહેને લગી,
 એ સીકંદર ચેહ મલા મુજસે કીયા દેશા દગા.
 ઉઠ જરા ઘર ચલ મેરીજાં મુજસે મન નરાજ હો,
 એ સીકંદર એ સીકંદર વો મુલખત ના ભુલા.
 બુદ્ધિચંદ્ર અર્શસે આવાજ ચેહ આને લગી,
 આ ચુકે હૈં ઇસ સીકંદરસેં યદાં લાગેો દશ.
 તું હસે રોતી હે બુદ્ધીયા વોહ સીકંદર કૌન હે,
 ચે ખ્યાલ હે ખામે તેરા કીસમે હોતી હૈં શીદા.

મનહર બંસી—

બંસરી બજતી નહિં ભારત હમારા સો ગયા,
 બન મધુ બનકા કનૈયા અળનો સૂના હો ગયા.
 જીમ મનોહર બ્રંદા બનમેં તુમ સ્વાતે રાસ થે,
 વાહ ભી કીકટ ખેલનેકા અળ તો સડલ હો ગયા.
 ત્રેતાયુગ દ્વાપુરમેં બહેતી દુધકી નદીયાં થી જો,
 અળ મીલા જુકબોન્ટહે વાહ સળ સ્વાના હો ગયા.
 આર દહીં માખનકે બદલે સોડા લેમોનેડ હે,
 ઐકસો નંબર વનકો પીકર દેશ નિર્ધન હો ગયા.
 નાન મુરલીકી સદા સુનતે થે ચંદુના તીરખે,
 બંસરી બતી રહી ઘર ઘરમેં ખ્યાનો હો ગયા.
 મથુરાસે મટરાપટી કહ અળ બુલાતે હેં તુમહેં,
 મુકટકે બદલે ચહાં અળ હેટ સરપે હો ગયા.
 દ્રશ્ય દ્વાપુરકા બનેંગા શીરસે ભારત લોક ભી,
 જળ કિશોરી લાલકા બોધુલ કિયાના હો ગયા.

મનહર બંસી—

ધન શ્યામ તેરી ભારત મેં યાદ હો રહી હે;
 હરલીલ બ હર બસરમેં ચેહ પુકાર હો રહી હે,
 કૌન તેરે સીવા સંકટસે બચાવે આજ,
 કાયબે દિલમેં સનમ ખાનયે દિલમેં મેરે,
 મસ્જિદેં હેં તેરી તેરે હુ શીવાલે આજ.

જવસે તું રૂકે ગોકુલસે સગયા મથુરા,
તવસે અધેર હે આંખોમે ઉજલે આજ.
અપને ભકતોંકા દીલ ન દુખાંચા કરો,
જરા પ્રેમકા પાઠ સુનાયા કરો
કાનગી કુંજમે છુપેહો મોહન,
દુંદતે શીરતે હેં તુજકો તેરે ગવાલે આજ.
અપને ઘરકા પતા તો બતાયા કરો—અપને.
હિંદ વાલે સો રહે ગફલતકી ગહેરી નીંદમેં
તુમ ભી સોચે હો કહૈન્યા અપને સાગર ક્ષીરમેં
જીસ મનોહર બાંસુરીને બસકીયા ત્રીભુવન કોથા,
જીસ તેરી ગીતાને અર્જુનકો શીખાયા જ્ઞાન થા,
ઉસી ગીતાકા પાઠ સુનાયા કરો.
જરા પ્રેમ ભકતપેં લાયા કરો—અપને.
ગજકા જો તેં છુડાયા ગરૂડ બાહન છોડ કર,
અબ કિશોરીકીભી નૈયા શીર બચાઓ આનકર,
ઈસકી નૈયાકો પાર લગાયા કરો.

મનહર બંસી—

જાને કયા મોહનકી નજરોને ઇસારા કર દીયા,
તાન મુરલીકી બજાંકે મુજપે જાદુ કર દીયા.
સાંવરી સુરત તુમારી મહલરી આંખોને કયા,
ચુટકીયાં લે લે જીગરમેં દર્દ પેદા કર દીયા.

હીલકા દિલમે રખકે દિલબરને કીયા કેસા હગા,
 આપ દીલ દેતે નહિ મુજકે દીવાના કર દીયા.
 નાગની બુઝેફાને તેરી બનકી નાગન ડંસ લીયા,
 હમ તડપતે રહે ગયે એસા અસર કયા કર દીયા.
 ચલ રહી કૃચમે તેરે બેળતા તલવાર હે,
 બે કસોકે બનકા તૈને થેલ દરીયા કર દીયા.
 રાત દીન બે હસીકી હાલતમે કિશોરીકા કીયા,
 તુમ તો પદ્મિં રહે આર મુજકે રસવા કર દીયા.

અક્કલનું પડીકું—

તમે જો જો ન વાયદા વીતાવજો.
 પીયુ પહિલી પેસંજરમાં આગજો;
 હાર તોરાથી સ્વાગત શોભાવજોરે—પીયુ.
 શિલકની દીનાર કોઈક વાયલ આછેરાં,
 કોઈકે નવા નાટકના અચ્છાં આપેરા.
 થોડા હેડબ્બીલ હેર આઈલિનાં લાવજોરે—પીયુ.
 એક હારમોન્યમ પેરીસનું લાવજોરે,
 આવવાનો તાર મને આગળથી આપજોરે.
 તમે સામા સ્ટેશન પર ગ્રીધાવજો—પીયુ.

અક્કલનું પડીકું—

આપ પાપડવાડીમાં પધારજો દહેરીલાલ,
 મંદીરની સામે મકાન છે, નીચે દેશી હાટની દુકાન છે.

રજરંગીલા ચાલ મારી પાસમાં તુલસી કયારાનું નિશાન છે ?
 છબ્બમાં ! તુલસીના ઝાડનું નિશાન છે—દહેરીલાલ.
 અળાંદ અને અલંગ આજ સાંજ પહેલા પધારજો.
 હડતાવાળાનું તોફાન છે, બધાં હડતાવાળાનું તોફાન છે—દહે
 બેળામ ભરેલું કામ પુરી પંચાત છે, ધાસ્તી છે ! આફતમાં
 બન છે, મારા બાપ ધાસ્તી છે—દહેરીલાલ.

ઝવહરે મેહશીલ—

છાટી બટી સુઝ્યારે જલ્લીજા મેરા કાહના,
 એક સુખ પાયા મયને અમ્માકે રાજમે—અમ્માકે રાજમે
 સાથ સહેલીયારે શુદ્યોકા મેરા ખેલના—છાટી,
 એક સુખ પાયા મયને અમ્માકે રાજમે—અમ્માકે રાજમે
 ગાદ લતીબરે સુદોકા પે મેરા ખેલના—છાટી,
 એક દુખ પાયા મયને સાસકે રાજમે—સાસકે રાજમે
 આધી આધી રાત ચકકીકા મેરા ખીસના—છાટી,
 એક સુખ પાયા મયને નનંદકે રાજમે—નનંદકે રાજમે
 ગીલામીઆ અધનરે ચુલેહકા મેરા ધોકના—છાટી.
 એક દુઃખ પાયા મયને દેવરકે રાજમે—દેવરકા રાજમે
 છાટી મોટી પેચકરે, ખીયોકા મેરા શુંદહના—છાટી,
 એક સુખ પાયા મયને સૈયાકે રાજમે—સૈયાકે રાજમે
 આધી આધીરાત બાગોકા મેરા ટહેલના—છાટી,
 એક દુખ પાયા મયને સૈયાકે રાજમે—સૈયાકે રાજમે.
 સૈયા હૈ નાદાન મેરા ચેહી તો મેરા ઝેકના—છાટી.

અવહરે મેહશીલ—

જાતે હો કહાં જાને જહાં,
 અભી દીલ તો હમારા ભરાહી નહીં;
 અભી બોસચે લખ તો મીલાહી નહીં.
 અભી ગુનચચે દીલ તો ખીલાહી નહી,
 કળ તલક ભલા ગમ ખાચે કોઈ;
 ફીસ તરહાન જાનસે જાચે કોઈ,
 ઉસે ખાક ભલા સમજાચે કોઈ,
 ઉશ ખુત કો તો જોહ ખુદાહી નહીં;
 કયું હસ્તા હૈ મેરે રોને પર,
 નાસેહ કરા અદ્વાહ સે કર;
 તુ કયા જાને હાલતે દરદે જગર.
 તુને દીલ તો ખુતોકો દીયાહી નહીં,
 મૈને જો સવાલે વશ્તે ફીયા:
 વો “હમદ” મુઝે ચે જવાબ મીલા,
 તકદીર મે તેરે લીજાહી નહી;
 તેરે દરદ જીકર કીં દવાહી નહી,

આંખકા નશા—

ચે સુખ નહી આંખકા નશા હચે, પીયા જો ચે વીચ જુરા કરોગે
 તુમ અપને હાથોસે અપના બેડા ડુબાઓગે—આર કયા કરોગે
 ટકોસે જાળ જેળ હોગી ખાલી—સુનોગે પ્રીર ખાઈજીંદી ગાલી

ગલેમેં ગયેરોં કે હાથ ડાલે, હસેગી વો તુમ જલા કરોગે
 યહી કરીના અગર રહેગી—તો જર રહેગા ન સર રહેગા
 અમાર ખાતેમેં નામ હોગા, સડકપે આડુ દીયા કરોગે
 ન માન હોગા ન ખ્યાર હોગા ગલેમેં લાનતકા હાર હોગા
 ગલીકે કુત હયે જયેસે જતે ઉસી તરહ તુમ જયા કરોગે
આંખકા નશા—

કયોં તોહે જીવનકા અભિમાન હય, હે મુરખ જીવન સ્વપ્ન
 સમાન હય

દો હી દીનકા યહ સુખ સન્માન હય
 યહ સંસાર મુગાપ્રીરખાના—કયોં તુને ઇસકો અપના બના
 તેરા અન્તિમ ઘર શમશાન હય.

જ્ઞાન રતનકો મત કર મંદા—જીવન હય એક ગોરખ ધન્ધા
 મોહ લોભકા તોડ દે ફન્દા

કરલે કુછ ઇસ દેહમેં જગતકે પ્રાણ હય
 જગ હય ચલતી પ્રીરતી છાય,—દુઃખ સુખકા હય ખેલ બનાયા
 સળકો ઠગતી ઠગની માયા

જો ઇસકે છલકો સમજે વો સુજન હય

હેશ દીપક—

લાજખો અહિં ચાટ્યા ગયા, લાજખો બીજા ચાટ્યા જશે
 માટી તણી આ જાંદગી, માટી મહીં માટી થશે
 મારી બીજાને માનવી, મનમાં કુલાનો ના અરે

કાળ કોઈનો તું થયો તો, કાળ તારો કોઈ થશે
કહેજો અમારી માતને કર્તવ્ય પાંચે હું મર્યો
નહિતો બિચારી જીંદગીભર વ્યર્થ આંસુ સારશે

હશીનોકા મુજરા—

ચલી ઉલટી હવાયે જહાનમેં હાં દસવી જોરૂબી ગઈ કબ્રસ્તાનમે
વારે સાતીર ખુબહી ખીગરા તેરે ઘરડા કામ—
મફિત્યારી ઐર શહેરીકા હો કેસે મનતે જામ
કેસે મોકે રખું મેં રમજાનમે.

જોરુ મર ગઈ પાંચાને તો ઘરસે નીકાલા
મસસે ચારો ખુબી કૈમી કરંકે મું કાલા
પહે સરકારી તાલે મકાનમે

જોરતા હું હાથ સાતીર ચરમ આપને નમ કરે
કુછ જીવાદા ઐર કુછ મામુલી ઐર કુછ કમ કરે
જીતને મરેખાજ હય ઈસ બાંહડા કુછ ગમ કરે
રસકે જીતને ખેલાડી વો મેરા માતમ કરે
એકને લાઠી એકને ઢોસા એકને મારી લાત
એકને મુંઝ એકને દામન એકને પકડા હાથ
યે ઇજ્જત હીંદુસ્તાનમે

જોરુ મર ગઈ સાતીર લાઈ હો ગયા પરેશાન
પંચીકા તો ઘર મુબારક ઉસકો કબ્રસ્તાન
દમ લીત ધીયે લગાયે મસાનમે
કકડયાં તો ખા ગયે કડવા કરેલા રહે ગયા
ઘાડીયાં તો ચલ ખત્રી ખાલી તખેલા રહે ગયા
આયા ફેલાલી ઝાઝ અબ તુફાનમે

હશીનેકા સુજરા—

તુને પીતકા ચાયદા કરકે પીચા, મોસે પ્રીત લગાના છોડ દીચા,
 વેલ મહેરકી અંખીયાં ફેર લીની, હરદમકા આના છોડ દીચા.
 જરા દરશા ની ગાંઠે બોલો સજન, તોરે બોલોપે વાઈ સખતનમન,
 તોરે ઈન્દમેં ખાયા તારા પેલખન મેંને અપના બીગાના છોડ દીચા.
 ઈના આહસેં પહોંચેં નેલ લગા, આર મનકો મેરે ફેર લીચા.
 અચસેં બસે કીસ દેશમેં બત, બેત ઈસ દેશકા આના છોડ દીચા.
 બાયેં ચેરી-ગાળી અજમેરકો, ચલ જહાં અપને પીયાકા બાસા હુય,
 પીચા બીના કુદ લાવત ના, મેનેં દીલકા લગાના છોડ દીચા.

સાનેરી જાળ—

કાના તોમેં લેગી કરાઈ કયું રે મેરી ચાલી છુઆઈ-કાના
 વાલ ચુનરીયાં લાલથી ચેરી કરત ચતુરાઈ
 વાલ ગાલપે કપરી કનૈયા, ચુંબન દે શરમાઈ

—સુદ બુધ મોરી તુંને હરાઈ-કાના

લાલ ગુલાલ ઉગયો બદન પે ક્ષનાનકો મયે લલચાઈ
 ચીર ચુરાકે ચડયો તું કદમપે તોલે શરમ નહિ આઈ

શ્યામ મેં તો નાર પરાઈ-કાના

ચંદ્રકળા—

લગ્યું ભાગ્ય વિધીએ લલાટ વિષે

કદી કોઈથી ટાળ્યું નહિ ટળશે

ભલે રાય ઘેર થશે જન્મ તથાપિ

તે રંકે દશા પણ લોગવશે.

ગયો ગર્વ ગળી ભુપ રાવણનો
 નીજ પુત્રી વરી હતી માળી ઘરે
 લખ્યો લેખ વિધાતાએ તે ન ટળ્યો
 કર્યા કોડ ઉપાય દશાનનયે,
 નિજ માતા તણા હશે ગર્ભ મહિ
 ભવ કર્મ પાંધુ નીરમાણ થશે.
 નથી ફેરવવા જે સમર્થ કદી
 ભલે વિશ્વ વિરંગી વિભૂ મળશે.

ધુવકુમાર—

તમે ચેતોને સમય વીતી જાયેરે....સુઘડ નર.
 માનો જીવન વૃથા જાય હોજી.
 માયાને મંદીરીયા ને કુટુંબ કબીલા જોઈ
 હૈયામાં કાં હરખાય હોજી.
 જમના કીંકર જ્યારે આલીને જાશે ત્યારે,
 તું તારા મનમાં મુઝાય રે.....સુઘડ નર.
 હવે તો હરીને ભાઈ ભાઈ ભાવેથી ભજી લેને
 કાં તું ગારામાં ગોથાં ખાય હોજી.
 અરે અવતાર તારો એળે જો જાશે ભાઈ,
 જીવડો ચોરાશીમાં જાય રે.....સુઘડ નર.

દેવી હમયંતી—

બન્યા જે માયામાં મસ્તાન તે સૌ પ્રકાશમાં આવ્યા
 થયા જે ગોરીમાં શુલતાન તે સૌ પ્રકાશમાં આવ્યા
 ગુરૂ ગોરી છબી ચંદ્રે અહલ્યા ઇન્દ્રે ભરમાવ્યા
 સુરે પણ જે બન્યા સેતાન—ત્યારે
 સુતાના રૂપના અંબાર ભીતર બ્રહ્મદેવને લાવ્યા
 ન જોયાં ધર્મ કે વિજ્ઞાન—ત્યારે
 ભીલડી જેવી લામા પર મન મહાદેવ દોડાવ્યા
 નાચ્યા નાચ મુકીને માન—ત્યારે
 અમે પણ જોઈ કે બુલબુલ ઉડાવી લાવ્યા કે ફાવ્યા
 પછી લઈ લાભ ભુલશું ભાન—કે જે સ

સતી સુલોચના—

અરે મન વૃથા વિચારો કરે, હોય જે ધાર્યું વિશ્વામ્બરે
 અણુ ચિત્યું અદ્ધરની ટળે, અચિત્યું આગળ આવી મળે
 રામચંદ્ર મહારાજ અવધ રાજ્યાસનપર પગ ધરે
 હરિ ઇચ્છાએ નરહરિ સરખા તણ રાજ વન ફરે-હોય
 સીતા સરખી સુભાગ્ય લક્ષ્મી મૃગ માયામાં પડે
 કનક કુરંગે ચર્મને વશ થઈ રાવણ કાંધે ચડે-હોય
 જેનાથી નર નાગ સુર ચમરાજ સરીખા ઉરે
 એવો લોક અધીશ શીશ ઠશ તુચ્છ કાશથી મરે-હોય.

વસંત પ્રભા—

શ્રી રામચંદ્ર રઘુવિર,
 શ્રી સિતાપતી લજ્જ લેને મન, અવસર આવો એજે વહી જશેજી
 ખિલી વસંતછેલા ખિલી જીવાની છેલા રશિયાસ પીલેને સુંબધામ
 ખિલી વસંતછેલા ખિલી કુલવાડી પ્રભુને શણગારી લે મન દહાવ
 રમણી રૂપાળી હેને હૈડે ધરી બહાલા પીલે અધરામૃત રસપાન
 નાથના અનાથનેએ અંતરધરી પ્રીતે બાળા ધરીને લઈ લે દહાવ

ભજન—

જીવલડા ઘાટ નવા ઘડે, પલકની ખળર તને નહિ પડે
 માયાના મસ્તાન બનીકાં દુર્ગતી ક્યાં અળવજે
 સાચા પુરૂષનો સંગ કરે તો મારગ સાચો જડે—જીવલડા
 જે ઘેરે ઘડીઆળ વાગે નોખત ઘડઘડ ઘડે
 તે ઘેરે જો કાગ ઉડે તો—ચિતયુગ આથડે—જીવલડા
 મોહ મદીરા પીને મરકટ કુદી છાપર ચડે
 મનડું મરકટ થાય તો વસે તો યુક્તિ પુરી જઈ ચળે—જીવલડા
 કર પ્રિતી પરમાત્મા સાથે ફોગટ ક્યાં આથડે
 બુદ્ધિસાગર આત્મ ધ્યાને નહીં કોઈ તુજને નડે—જીવલડા

વીર પુજન— (સીકંદરના આર ફરમાન)

(૧) મહારા મરણ વખતે બધી મીઠકત અહીં પથરાવજો
 મહારી નનામી સાથ કબ્રસ્તાનમાં પણ લાવજો
 અર્થ—જે બહુ બળથી મેળવ્યુ તે લોગવી પણ ના શક્યો
 અબ્જોની મીઠકત આપતાં પણ એ સીકંદર ના બચ્યો

(૨) મહારૂં મરણુ થાતાં બધા હથીઆર લશ્કર લાવજો
પાછળ રહે મૃત દેહ આગળ સર્વને દોડાવજો

અર્થ—આખા જગતને છતનાડું સૈન્ય પણ રડતું રહ્યું
વિકાળ દળ ભુપાળને નહીં કારથી છોડી શક્યું

(૩) મહારા બધા વૈદો હકીમોને અહીં બોલાવજો
મહારાં જનાનો એજ વૈદોને ખલે ઉચકાવજો

અર્થ—દરદીઆના દર્દને દફનાવનાડું કોણ છે ?

દોરિ તુટી આયુષ્યની તો સાંધનાડું કોણ છે ?

(૪) ખુલ્લી હથેલી રાખતાં જીવો જગતમાં આવતાં
ને ખાલી હાથે આ જગતથી જીવ સહુ ચાલ્યા જતાં

અર્થ—ચૌવન ફના જીવન ફના, જરને જગત પણ છે ફના
પરકોઠમાં પરીણામ ફળશે પુન્યના ને પાપનાં

* * * * *
વદે શાન્ઝૌ અમર આત્મા, મરણુની બીક શા માટે
અમર છે એક પરમાત્મા મરણુની બીક શા માટે
શરીર આ કાચનો કુપો, તરત જો તુટવાનો તો
સમર માંહે અમર થાજો, મરણુની બીક શા માટે
જનમતો ને ફના થાતો, ફના થઈને જનમ લેતો
વિધિનો તંત્ર એવો તો, મરણુની બીક શા માટે

મુર્યકુમારી—

સોહામણી સ્વર્ગની વાટ એકદીન શોલાવજો હો રાજ,
રસીલા અમરાપુરી ઘાટ એકદીન શોલાવજો હો રાજ,

સાખી

મૃત્યુ લોકનાં મનુષ્ય ક્યાં, ક્યાં અનરાપુરી વાટ,
અઘટિત કહો એ કેમ બને વરામી વીકટ એ વાટ
મુગટમણી તમે રાજસદનના પારી જાત તમે નંદન વનમાં
રાજવંશી દેવાંસી રસીટવર પ્રિત જ્યોત પ્રકટાવી પરસ્પર.
મેળવવા અંતરમાં, અંતર સ્વર્ગ અમારું સાહ્યવળે હો રાજ

રા' માંડલીક—

જો મરણ એ જીવંતીની છે અરે છેદલી દશા. (૨)
તો પરાર્થે અર્પવામાં આ જીવનના મોહ શા. (૨)—જો.
ખીલી કળી કરમાય છે—પુષ્પો મુકે પણ વાસના
અમર નર તે તો ખરા જે દીવ્ય કરના વાગના. (૨)—જો.
મારા તમે પરમાત્મા હું છું તમારો આત્મા (૨)
પરમાત્માને શરણે જતો કૃત્ય થાતો આત્મા (૨)—જો.

બજિરાજ—

આનંદ મંગળ ગાવો, પરણાવી લેશુ કહાવો,
મારી વેવાણ રસીલી જોડી શોભશે.
નિરખી કન્યા કહેશે, મુખ જોઈ તાકી રહેશે—મારી.
વાહ ઠીક મળ્યું છે ટાણું, એક લલુ ને ખીણું ડાણું;
મળી વેવાઈને વેવાણું ફેરા ફરાવોને ઝટ—આનંદ.
ફટાકિયા તમે જોશો, હાળીને દહાડે રોશો;
તેવી જાન જોડી હું આવું, દુનિયામાં ડંકો વાગશે—આનંદ.
તડાકિયા કહું તમને, અતિ ઉમેદ મનમાં અમને,
વાજાં વગાડાવું જો જો, ફરશુરામનો ફડાકો—આનંદ.

સરદારબા—

દશા કરે તે કોઇ ન કરશે, મુરખ કરે અભિમાન,
 પ્રાણી બિચારું તુચ્છ મગતરું, કાળ કથા અનજાણુ
 હુંપદમાં મરડાઈ મરે પણ ધાર્યું કરે ભગવાન—દશાં
 નિરધનીયા પગમાં ધનવંતા ધની થયા લાચાર
 સદા સુખી કે સદા દુઃખી નહિ કોઇ જગમાં રહેનાર
 કુંપળ હસ્તી પાન ખરંતા, તે પણ છે ખરનાર
 સત્ય ટેક ખાતર જે સહેસે, આકૃત અપરંપાર
 નામ અમર રાખે તે જુગ જુગ જન્મેયું તેજ જનાર,
 નાહક અકીન છોડે નીજ જન, સત સાહ્ય કરનાર.

પૃથ્વીપુત્ર—

માળ મોતીડાની મોંઘી મંગાવજો,
 કંથ કોડીલા કંઠે પહોરાવજો;
 ચોળી કસુંખી રંગે રંગાવજો;
 સાડી સુંદર શરીરે સોડાવજો.
 હોંસિલા હીરાની ખંગડી બનાવજો,
 કોમળ કર કુંદનને કંકણ હીપાવજો;
 હાર હીરા માણુકે મઢાવજો—માળાં
 નીત્ય મીઠ જોજનીયાં ભાવે જમાડજો,
 આછાં આછાં કુલડાંની વેણી ગુંથાવજો;
 સદન વિજળીની જ્યોતે સોડાવજો,
 મીઠાં જોખનનાં જાંબુ ખવરાવજો—માળાં

માલતી માધવ—

નાનકડી નાનુક નાર હું બહુ નાનકડી—બહુ નાનકડી. (૨)

મારા વહાલાની છું લાડકડી (૨) બહુ લાડકડી (૩)

આંખ તણે પલકારે, પટકું છું લાલને—

નાની શું સમજે વહાલાના વહાલને

હું તો બધુંએ સમજું છું. લાણી ભોળો ભરથાર તું બહુ માથે

ચડી (૩)....નાનકડી.

અહલ્યાબાઈ—

મને એવો પરણ્યો લાવે, બોલ્યું સાંખે લાડ લડાવે;

નોકર થઈને નમતો આવે, લાગે પાય, પાય, પાય,

મનગમતાં વચ્ચો લાવે, હીરા મોતીયાં મંગાવે;

પ્રેમે પ્રીતિરસ પીવડાવે, ચિતડું ચાય, ચાય, ચાય,

મીઠી બંગ્લી હું એ મણીધર, મધુર નાદપર ડોલે,

નયન ઇશારે થનથન નાચે, ખમા, ખમા, કહી બોલે.

નમતો જાય, જાય—જાય.

{ ભલે મેઘ એ હોય શ્યામ, હું વીજળી થોડી થોડી,

{ કામાણુગારો કૃષ્ણ ગણીને, બનું રાધીકા ગોરી—જાડી;

જુગતી થાય, થાય, થાય.

{ ધોળે દિવસે રાત કહું તો હાજી, હાજી કરતો,

{ બની દીવાનો રૂપ રંગમાં, પાછળ પાછળ ફરતો,

{ રંક હોવે ધણી તો તેવો જોઈએ, લાગે પાય, પાય, પાય.

અલ્યાબાઈ—

રાજ સમી સાંજના આવજો, સામી સડકપર અંગલો,
મીઠા મહેમાન આજ આવજો રે—સામી૦
પ્રીતી ચરવરની પાળે પાતળીયા,
અમીરસ પીજો પીવરાવજો રે—સામી૦
કાયાને ક્યારંતે મંદકે કસ્તુરી,
દહેરખડાં લુંટજો લુંટાવજો રે—સામી૦

વલ્લભીપતી—

માયા કોઈની ના થઈ, પિયુ ચેતો પગલે પગલે
કંઈકે મુકી આલ્યા મહારાજ, અહીંની અહીંજ રહી,
કાયા માયા કોઈની રાખી નહિં રહી
કંઈકે કમાયા લાખ કરોડાં શુન્યની શુન્ય રહી
પરમારથમાં વાપરી લક્ષ્મી તેજ ખરી.....

વલ્લભીપતી—

ઝટ જાઓ ચંદન હાર લાવો, ઘુંઘટ નહિં ખોલું હું
મને લાગ્યો એ હારનો નેડલો, તમથી નહિં ખોલું હું
મોંઘી તારી માગણી મોંઘા તારા મૂલ.
મોંઘી તારી પ્રીતડી મેં કરતાં જ કીધી ભૂલરે
ઘુંઘટ ઝટ ખોલોને
મોહન મેં તો માંગીયો મોંઘો ચંદન હાર
લાવો હાર પછી પીયું તમે લુંટો જોખનીયાની બહારરે

વજ્રલીપતી—

મીઠીને મધુરીરે જોખનિયાની વાતડીરે
 જોખનિયાના ચાળા ડહી ન છુપાય
 ચરમીંદી સાહેલીરે જોખન વનમાં સંચરીરે
 હારે મુકો કેડો મને કંઈ થાય
 આંખલડી રંગાણીરે નાવલીયાના રંગમાંરે
 હારે સખી શાને ચડાવો આળ.

વજ્રલીપતી—

મેઘ નાદે ધર્યો, મસ્તકે ત્યાં મર્યો,
 ને અભિમન્યુ પણ શીઘ્ર માર્યો ગયો
 તે પછી સંઘર્યો ભુપ સત્રાજીતે;
 તેમણે ઘોર ઘર કલેશને અનુભવ્યો
 કૃપણ ભગવાન પણ નાશકારક મણી;
 જીંદગીભર લગ્ની જીરવી ના શક્યા
 હાથ હીરો ગયો નાશ કેવો થયો;
 કોટી છપ્પન જુઓ જાદવો ક્યાં ગયા ?
 વીર વિક્રમ સભાભૂપ હસ્તે ચડ્યો
 ત્યાંય પણ શીઘ્ર શાપિત મણી એ નડ્યો
 કુદરતે ડારમો દેર વરતાવવા;
 નાશકારક મણી સૃષ્ટિમાં છે ઘડ્યો.

વહ્નલીપતી—

હારે જુહી જુહી ! જહાંગીરે માયા !
 માયા જહાંગીરે જુહી જુહી—રે
 ફરે માયામેં સુરખ, સુમાની !
 ઉરે બેર બિરોધકી નાદાની—રે
 જર બેરે જુવાની અબ ક્ષાની
 માલી કુતી ફના હય જહાંગાની—રે

વહ્નલીપતી—

રમીકલ રમીકલ છેલાં
 અગીનાં નારા છે નાગીયાં નારા વાદાક્ષમાં—રમીકલ
 પાટણનાં પટોળાં લાવે હીરા કંઠણ ત્રેહ
 અનહરા અમદાવાદી પેહરી ફરવાના છે કોહ
 સુરત! જરીઅન સાદી સોહિ અંઝરના અણુધાર
 તસતસતી ધાળી ત્રીવડાંવા મહારા હૈયા હાર,

વહ્નલીપતી—

ખાલી હતાને ખાલી થયા ભાઈ બાકી રહ્યું અહીં કાંઈ નહીં
 ખોટી છે માયા ખોટી આ કાયા ખાલી કુલાળા કાંઈ નહિં
 જુઠની બાણ છે બધી આ નામ નીચાની કાંઈ નહિં
 કાગની માયા વાદળ છાયા વીતી જવાની કાંઈ નહિં
 જર બેરે ને બેબન જીવન ખાખ થવાનું કાંઈ નહિં
 પંચ ભુતોનો પિંડ અરે આ રાખ થયો કે કાંઈ નહિં

શીયળવતી—

નેકીકા ફલ હય ન્યારા,
 યારો ખુરી બદીહેં હયે હરેકે દારા— નેકીકાઠ
 કહો કયસેં બચ જાય સત્તસે, જહાં ખીચ જો બદ બસલત,
 આખીર તો ફસ જાય હરામી કબી ન જોતે બદ બસલત,
 જગમેં નેક ચલન હયે નુર હવ્વરા—નેકીકાઠ
 અગર સતાવે લાખ સીતમગર બનકર જોબન આદમકો,
 બસ આવે હરગીઝ નહિ ખે સખવાર આદમકો,
 ચૂકે કયું રાસ્તી અય ખુદાકા પ્યારા— નેકીકાઠ

શાહ કે ચોર—

એક જ્યોત ઝલે મારા નૈનનમાં
 મારા યૌવનમાં મુલ ના અંકાય
 હું મસ્તાનીરે દીલના દર્દોને દર્દી પારખે.....
 મારા અંગે અંગ છે નારી રહ્યાં
 મારાં અધરો ઉઠીને અથડાય
 હું મસ્તાનીરે દીલના દર્દોને દર્દી પારખે.....
 મારા મનમાં વસ્યા છે મોહિનીયાં
 મારા મોતીડાંતો છુપાં છુપાં નહાય
 હું મસ્તાનીરે દીલના દર્દોને દર્દી પારખે.....
 રસીયા એ રસરંગ જમાવી
 જોશરમે મુજને શરમાવી
 કોમળ ડાયા આ કરમાવી દીલના દર્દોને દર્દી પારખે....

શાહ કે ચોર—

ગંગા પ્રદેશની માટી મંગાવો
ચોરડા લીપાવો પરસાળો લીપાવો
સાસુ સંદેશેને નણુતી ડાગળીએ
જેઠાળીને આપી તેડવા જાઓરે પીયુડાજી.
સાસુને સા લોને નણુતીને વાયદો
જેઠાળીને દક્ષીણીના ચીરરે પીયુડાજી.
સાસુ ખાઈ જશેને નણુતી લઈ જશે
જેઠાળીનાં ડાલ પાછાં આંચરે પીયુડાજી

❖ (સમાપ્ત) ❖

છપાય છે!! —(*)— છપાય છે!!!

❖ થોડા વખતમાં બહાર પડશે ❖

અકકલની વાતો અથવા શીખામણુની શોટી.

—: દીલપસંદ વાતોનો અમુલ્ય સંગ્રહ. :—

કીંમત આઠ આના.

મળવાનું ટેકાણું:—જુકસેલર મણીલાલ ભાઈશંકર વ્યાસ.

૬૦ પીપસ સીનેમા પાસે—મુરત.

છપાય છે !!!

છપાય છે !!!

— થોડા વખતમાં બહાર પડશે. —

બોલતી ફોનોગ્રાફ

...ઉફ્ફ...

બાદશાહી ગાયનમાળા

ભાગ ૧ થી ૨૪ મોટી બુક

આ બુકમાં તદ્દન નવા ગાયનો, ગઝલો,
કવાલી, ઉસ્તાદી લખનો તેમજ બેઠક અને
જલસાઓમાં ગવાતી પ્રખ્યાત ચીજોનો સંગ્રહ
કરવામાં આવ્યો છે.

કીંમત ફક્ત ૧૦૦ બાર આના

મળવાનું હેઠાણું—

બુકસેલર માણીલાલ ભાઈશંકર વ્યાસ

વીનસ સીનેમા પાસે-મુરત.

છપાય છે.]

[છપાય છે.

—જી થોડા વખતમાં બહાર પડશે. —

....ઉર્દુ જ્ઞાન અને ગુજરાતી લખાણમાં....

ઉર્દુ ગઝલ-કવાલીની બુક.

ગઝલે ગુલઝાર

—ઉર્દુ—

સનમકા પ્યાર.

[ભાગ ૧ થી ૧૨ ની મોટી બુક]

આ બુકમાં આજીન મુશ્તી બહાર નહિ પડેલી નહન નવી ગઝલ, કવાલી, શેર તેમજ તીરહી, આઝા, મુખમ્મ, અમદાવાદ અને મુસ્લિમ વિગેરે શાયરોની બુકમાં તેમજ મીઝલમાંનાં થએલી પ્રખ્યાત કવિનાં અમુક શાંદર કાવ્યોમાં આજે છે.

કીમત બાર આના.

મળવાનું ઠેંગાણું

બુકસેલર મણીલાલ ભાઈશંકર વ્યાસ.

વાનવ નાનિમા પાને મુસ્લિમ.

મુસ્લિમ બસનપુરી ભાગળ, ઉપર આવેલા શ્રી “મોદેશ્વર” પ્રિન્ટીંગ

પ્રેસમાં મણીલાલ ભગવાનદાસ છાપી

